

Wirth Imre
SOKÁIG FOGALMUNK SINCS

Sokáig fogalmunk sincs, mert
boldogok vagyunk. Készülünk,
évről évre változatlan,
a kavics a Duna-parton
véletlen, a botlást néma
száj mormolja ismerősnek.
Üvölt a táj hangtalanul,
testünk gyanútlan keres
menedéket a szenvedés
elől. Méltatlan pillanat,
mikor üvölni kezdesz.
Átszakadt időnk lepergett.

AZ UTOLSÓ ÓBUDAI

Az utolsó óbudai,
aki elhagyta a bontás
előtt a házát, egy néni,
gyászruhában ülve némán,
míg karon ragadták, sűgva,
bolond a néni, rám nézett
előző nap, délután volt,
mivel én mindig, iskola
után visszamentem sírni
némán, hogy bontják a házunk,
Folyamőr utca, a kertünk,
a néni ült egyedül és
megetette a macskánk, mert
visszaszökött a panelből,
rám nézett, azt suttogta, hogy

bolond, miért élt itt eddig,
a gyerekkora a falak
mélyén alszik és sohase
ébred már fel. Elszaladtam,
bolond a néni, emlékszem
rá ötven éve. Óbudán
ül a semmiségben, macska
dörgölőzik hozzá. Rám néz,
és nyughatatlan. Megértem.

Akasha II., 17., 2022
(90 x 70 cm, akril, vászon)